

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз ОК 6/2024
26.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету – поступку за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела од окривљеног-власника Борислава Туњића, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног-власника Борислава Туњића, адвоката Драгана Плазинића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Тои – По1 5/23 од 26.06.2023. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж - По1 – Тои 4/23 од 12.12.2023. године, у седници већа одржаној 26.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног-власника Борислава Туњића, адвоката Драгана Плазинића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Тои – По1 5/23 од 26.06.2023. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж - По1 – Тои 4/23 од 12.12.2023. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног-власника, у преосталом делу, одбацује као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Тои – По1 5/23 од 26.06.2023. године, усвојен је захтев јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал ОИК.С. 21/09 од 09.03.2023. године, па је трајно одузета имовина проистекла из кривичног дела и то од: 1) окривљеног Борислава Туњића, са личним подацима као у изреци пресуде, осуђеног пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 82/16 од 10.12.2018. године, правноснажна дана 16.05.2022. године на казну затвора у трајању од 8 (осам) година и 6 (шест) месеци,

због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ: стан број ..., у Београду, у улици ... број ..., површине 150 м², на катастарској парцели ..., уписан у лист непокретности број ..., Катастарска општина ..., Службе за катастар непокретности ... у ванкњижном власништву; 2) трећег лица, АА, са личним подацима као у изреци решења: - Право својине на кат. парцели ..., површине 5а 85 м² уписано ЛН .. Републичког геодетског завода, Службе за кат. непокретности ..., КО ... на којој се налази: - кућа – породична стамбена зграда површине 28 м², у насељеном месту ..., Општина ..., у ул. ... бр. ..., на кат парцели ..., површине 5 а и 80 м², уписано у ЛН ..., Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности ... КО ..., – зграда за коју није позната намена, без одобрења за изградњу површине 20 м², у насељеном месту ..., Општина ..., у ул. ... на кат. парцели број ..., површине 5 а, 30 м², уписане у ЛН .. Републичког геодетског завода код Службе за кат. непокретности ... КО ... – зграда за коју није позната намена-приземна, укупне површине 74 м², објекат изграђен без дозволе, у насељеном месту ..., Општина ..., ул. ..., чијих се 52 м², налазе на кат. парцели број .. укупне површине 5 ари 80 м², уписано у ЛН .. Републичког геодетског завода, Службе за кат. непокретности ..., КО ..., а преостали део од 22 м², на кат. парцели број .. површине 2 а и 15 м², све уписано у ЛН .. Републичког геодетског завода, Службе за кат. непокретности ... КО ..., на којој АА има право коришћења кат. парцеле .. у површини од 2 а и 15 м², све уписано у ЛН .. Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности ..., КО ... и - право коришћења кат. парцеле ..., површине 2 а и 15 м², уписана у ЛН .. Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности ..., КО ... и 3) трећег лица ББ, са личним подацима као у изреци решења - комбиновано моторно возило марке „Toyota“HILUX 2.5 D4D беле боје, број шасије ..., број мотора ..., рег броја Истим решењем је одређено да одузетом имовином управља Дирекција за управљање одузетом имовином Републике Србије до правноснажног окончања поступка за трајно одузимање имовине, с тим да жалба не спречава Дирекцију да поступи на наведени начин. На основу члана 44. став 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, окривљени власник Борислав Туњић, је обавезан да накнади трошкове управљања привремено одузетом имовином, о чијој висини ће суд накнадно одлучити посебним решењем.

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж - По1 – Тои 4/23 од 12.12.2023. године, одбијене су, као неосноване, жалбе окривљеног – власника, Борислава Туњића и његовог пуномоћника, адвоката Драгана Плазинића, изјављене против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Борислава Туњића, адвокат Драган Плазинић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП, у вези члана 39, 43, 44. и 25. став 2. тачка 3) Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и побијана решења укине а списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање или да иста преиначи тако што ће одбити захтев за трајно одузимање имовине као и да бранилац буде обавештен о седници већа Врховног суда.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово

присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Борислава Туњића, адвоката Драгана Плазанића, је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног Борислава Туњића у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним решењима учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је у питању правноснажно пресуђена ствар у другом поступку, са образложењем да су судови потпуно занемарили постојање правноснажне пресуде парничног суда – Вишег суда у Београду – П 348/12 од 05.06.2013. године (потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6477/13 од 21.01.2016.године), којом је раскинут уговор о купопродаји предметног стана (стан број .. у Београду у улици ... број ..., површине 150 м²), који стан је предмет трајног одузимања имовине проистекле из кривичног дела од окривљеног-власника Борислава Туњића побијаним правноснажним решењем. Из наведеног, по ставу одбране, произлази закључак да је суд у делу одлуке који се тиче одузимања предметног стана од окривљеног решавао ствар која је већ правноснажно пресуђена у другом поступку на који начин је учинио повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Врховни суд изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Борислава Туњића, оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да су према окривљеном Бориславу Туњићу у вези стана ближе описаног под тачком 1) изреке првостепеног решења, вођена два поступка и то:

- Парнични поступак пред Вишим судом у Београду у ком поступку је донета пресуда П 348/12 од 05.06.2015. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца ВВ против туженог Борислава Туњића и раскинут уговор оверен у Другом општинском суду у Београду Ов 2506/08 од 18.02.2008. године и Анекс I уговора, оверен код истог суда Ов бр.2507/08 од 18.02.2008. године, о купопродаји стана број .., пројектоване површине 112,49 м², стварно изведене површине 150 м², који се налази на првом спрату стамбене зграде у улици ... бр. .. а у Београду са припадајућим гаражним местом, саграђен на кат. парцели .. КО .., од које је формирана грађевинска парцела .. блок .., зона .., просторне целине „ДД“, који су закључени између ВВ као продавца и Борислава Туњића као купца. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6477/16 од 21.01.2016. године, одбијена је као неоснована жалба умешача, Републике Србије и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 348/12 од 05.06.2013. године; и

- Поступак за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела који је окончан побијаним правноснажним решењима којим је усвојен захтев јавног тужиоца Јавног тужилаштва за организовани криминал Оик.С. 21/09 од 09.03.2023. године и трајно одузета имовина проистекла из кривичног дела, поред осталог и од окривљеног Борислава Туњића, стан број .., у Београду у улици ... бр. .. површине 150 м².

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигураност у казненом праву одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП, којим је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Имајући у виду наведено, не постоји друга одлука у правном саобраћају којом је окривљени Борислав Туњић правноснажно ослобођен или осуђен или је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, у смислу члана 4. ЗКП.

Наиме, Врховни суд налази да, у конкретном случају, парнични поступак који је вођен и правноснажно окончан доношењем пресуде Вишег суда у Београду П 348/12 од 05.06.2013. године, којом је раскинут уговор о купопродаји предметног стана закључен између ВВ као продавца и Борислава Туњића, као купца, не испуњава критеријуме поступка по кривичној оптужби, будући да у том поступку према окривљеном није изречена било каква санкција, па самим тим ни казнена. Наиме, парнични поступак по својој природи није казнени поступак, већ се исти води по одредбама Закона о парничном поступку, којим се уређују правила поступка за пружање судске правне заштите по којима се поступа и одлучује у парницама за решавање спорова насталих поводом повреде права личности и спорова из породичних, радних, привредних, имовинскоправних и других грађанскоправних односа.

Имајући у виду све напред наведено, без обзира на чињеницу што је према окривљеном Бориславу Туњићу у вези са предметним станом вођен и правноснажно окончан парнични поступак у складу са одредбама Закона о парничном поступку, а затим и поступак за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, овде се не ради о правноснажно пресуђеној ствари, јер није испуњен критеријум да су оба поступка вођена по „кривичној оптужби“, па стога доношење правноснажне пресуде Вишег суда у Београду, којом је раскинут уговор о купопродаји предметног стана, није представљало процесну сметњу за вођење према окривљеном друге врсте поступка у вези са истом непокретном имовином, у конкретном случају, поступка за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела.

Поред тога, Врховни суд указује да суд у поступку трајног одузимања имовине проистекле из кривичног дела, у смислу одредбе члана 17. став 3. ЗКП, чију сходно примену прописује одредба члана 4. став 4. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, није везан одлуком суда у парничном поступку, имајући у виду да је наведена пресуда донета на основу чињеничног стања на чије су формирање, у границама расправног начела, утицале парничне странке.

Стога су, по налажењу Врховног суда, неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је доношењем побијаних правноснажних решења на штету окривљеног Борислава Туњића, учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава и повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, у вези члана 39, 43, 44. и 25. став 2. тачка 3) Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, коју образлаже

наводима којима оспорава оцену доказа о имовини и приходима окривљеног и утврђене чињенице и околности које указују на постојање очигледне несразмере између имовине и законитих прихода окривљеног, истовремено истичући да је од трећих лица побијаним одлукама незаконито одузета имовина. Међутим, Врховни суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева, иако се формално позива на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, у суштини на основу сопствене оцене изведених доказа изводи своје чињеничне закључке другачије од утврђених у побијаним правноснажним решењима и тиме указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Борислава Туњића, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић